

КИРИЛ АПОСТОЛОВ
ЕДИН СЛЕДОБЕД НА ИЛЪО

chitanka.info

Ето това е нашата къща. А обраслото с трева отпред място е сборището на дечурлигата от махалата. Всяка вечер са тук... За какво разговарят? За най-различни работи. Ако искате, да ги послушаме заедно. Елате на терасата, там е моята наблюдателница...

Хората се връщат от нивята и селото, тъй пусто и мъртво през деня, оживява. На запад, върху избистрения залез грейва Говедарката и повежда кервани от звезди.

На поляната пръв идва Ильо. По пътя минават селяни, но на никого не прави впечатление, че там, в тревата, е легнало някакво момче.

Пристигат един по един Бойко, Здравка, Стамен и лягат по гръб на моравата. Седнал-неседнал, Стамен почва да боботи с дебелия си глас:

— Два часа ме мъчи, ама накрая й стъпих на шията.

— Какво?

— Задачата, дете Славчева ни даде за домашно. Аз си измислих правилото, ново правило.

— Аз пък обрах всичките топчета на Ицо — казва Бойко. — Докато е жив, няма да посмее да играе с мене.

— Здравке, нямаш си представа каква фина задача! — подкача отново Стамен. — Ама такава една, знаеш, не ти е работа. Доволен съм.

— Да, да! — мълви тихичко момичето.

— Хубаво е, ако човек ей тъй, за всеки ден си има по едно добро. Дядо казва още, че и в най-лошите дни не може всичко да е лошо. Ето аз бях болна, но научих уроците, четох хубава книга. Какво друго.

— То се знае, има и друго, но ти си момиче. На момичетата малко им трябва — отсича безцеремонно Стамен.

Здравка му прощава. Чувала е от дядо си: радостен ли е човек, той все ще изтърси нещо, което не трябва.

Бойко става да си върви.

— Бих Ицо, но не остана време да прочета нито ред. Отивам си.

Ильо повдига глава, сякаш иска да го последва, но се отказва и отново ляга по гръб. Както изглежда, не му е особено весело. Другите говорят, само той мълчи. Защо ли?... А, сецям се. Видях го днеска как прекара времето си подир пладне... Нали вече познавате Ильо, онова високото, слабичко момче, дете лежи по гръб. Наблюдавайте го, добре го наблюдавайте. Виждате ли как е втренчил поглед в звездите. Бас държа, ако той сега не си припомня следобеда. Ето!... Слушайте!...

Започна с мухата. Като се наобядва, Ильо седна да учи. Ала, не прочел и страница, до ушите му стигна неспирно жужене: „В-ззз-иии!“ Една голяма черна муха размерваше от ъгъл до ъгъл тавана. Ильо изчака да слезе на прозореца. Тогава дойде жълтото куче на двора. Той скочи и заслиза бързешком по стълбицето. На вратата срещна Здравка.

— Какви са ни уроците?

Ильо тършуваше в килера за едно, а намираще друго.

— Чуваш ли, не се прави на глух. Имаме ли домашно?

Най-после той съгледа лопатката за смет.

Песът бе вдигнал крак до дувара, после куцук-куцук излезе на улицата и тръгна бавно по нея.

— Ильо! — викна Здравка подире му с плачлив глас.

— Виж горе на масата! — каза през рамо Ильо и продължи да търчи след кучето с лопатката и камъни в ръце.

Тази гоненица трая дълго-предълго. Слънцето преваля на запад и метна шарени черги по улиците. Тогава момчето реши, че е време за

връщане. Разтовари камъните от джобовете и тръгна по обратния път. Когато стигна къщата на Бойкови, чу отвътре:

— Ако искаш, ела и ти. Трима е по-интересно.

— Не, играйте си сами. Аз ще гледам — отклони поканата Ильо и подпря лакти на тарабите.

— Страх ли те е? — попита присмехулно Бойко.

— Не, не че ме е страх, но не обичам. Аз повече обичам да гледам.

— Гледай си.

Разноцветните топчета продължиха да се надпреварват зад тарабите.

Тръгна Ильо. Не му се оставаше повече тук, омръзна му. При реката видя старец рибар. Облакът се на перилата на моста и втренчи поглед в кафявата тапа над водата. Когато взе да потъва, Ильо завика с цяло гърло:

— Дърпай, дърпай! Сигурно е голяма.

Тапата отново литна над водата.

Старецът вдигна глава към него.

— Ти нямаш ли си друга работа?

Момчето подсмъркна и продължи да стои на моста.

— Като си ученик, върви да учиш — достигна пак сърдитият глас на рибаря. — Народът няма нужда от сеирджии.

Ильо не му отвърна, но и не си отиде. Гледаше как старецът сменя червея, как замята, как държи пръта... Гледаше чудната игра на водата, нейното неспирно движение, слушаше приспивната й песен... Тече си водата, върви нанякъде, казват — към морето. А колко хора са виждали море?!

Старецът мина на отвъдната страна. Ильо тръгна да си върви. Бе време за поляната.

... Лежи Ильо по гръб на тревата и гледа звездите, а луната пълнолика, усмихната — тръгва по покривите на къщите. Улиците опустяват, селото притихва. Нощта настъпва рано.

Здравка разказва:

— Какъв роман четох днес! Майчице, ама хубав! Искате ли и вие да го прочетете?

— На мен ми дай задачи — боботи самоуверено и надутото Стамен.

— То... не може само със задачи — мъчи се да го разубеди момичето.

— Може. Романите са за такива като тебе.

Звездите мигат закачливо, а Ильо лежи безмълвен и тъжен. Пусто му е на момчето. Дали защото Здравка е доволна, Стамен е решил трудната задача, а Бойко — победил противника си? Дали защото звездите не са нито по-загрижени, нито по-тъжни от други вечери? А може би винаги е било така, но той не е забелязвал.

— Ильо, ти какво, онемя ли? — подвиква весело Стамен.

— Аз ли? А не, не — отвръща той сепнато.

Става и с ръце в джобовете се отправя за дома. Другарите му го изпращат смаяни.

— Какво му е? Какво е правил днеска, та е така кисел?

Здравка вдига рамене.

— Нищо.

Поляната опустява, а децата, всяко със своята сполука или несполука, се разотиват да спят.

Да вървим и ние.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.